

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 4649/17
25.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Невенке Калуђеровић, председника већа, Зорице Смирчић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, као правног следбеника Агенције за приватизацију, са седиштем у Београду, Теразије бр. 23, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнади штете, одлучујући о жалбама тужиље и туженог изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П1.бр. 391/16 од 04.04.2017. године, по главној расправи одржаној пред Апелационим судом у Београду дана 25.01.2019. године, у присуству пуномоћника парничних странака донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1.бр. 391/16 од 04.04.2017. године.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиље па се **поништава** као незаконито решење Агенције за приватизацију бр. 13-52/2010 од 27.04.2010. године којим је тужиљи отказан уговор о раду.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиље па се **обавезује** тужени да тужиљи на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 16.05.2010. године до 31.01.2016. године исплати укупан износ од 3.728.733,61 динар са законском затезном каматом и то:

- за мај 2010. године на износ од 50.457,00 динара почев од 05.06.2010. године,
- за јун 2010. године на износ од 93.486,56 динара почев од 06.07.2010. године,
- за јул 2010. године на износ од 38.983,00 динара почев од 06.08.2010. године,

-за август 2010. године на износ од 93.113,00 динара почев од 06.09.2010. године,
-за септембар 2010. године на износ од 51.017,50 динара почев од 05.10.2010. године,
-за октобар 2010. године на износ од 52.061,90 динара почев од 06.11.2010. године,
-за новембар 2010. године на износ од 50.240,17 динара почев од 07.12.2010. године,
-за децембар 2010. године на износ од 37.638,77 динара почев од 06.01.2011. године,
-за јануар 2011. године на износ од 51.132,13 динара почев од 05.02.2011. године,
-за фебруар 2011. године на износ од 51.132,13 динара почев од 05.03.2011. године,
-за март 2011. године на износ од 50.883,80 динара почев од 06.04.2011. године,
-за април 2011. године на износ од 51.454,82 динара почев од 06.05.2011. године,
-за мај 2011. године на износ од 52.141,66 динара почев од 04.06.2011. године,
-за јун 2011. године на износ од 80.722,81 динар почев од 05.07.2011. године,
-за јул 2011. године на износ од 54.496,27 динара почев од 06.08.2011. године,
-за август 2011. године на износ од 59.118,59 динара почев од 06.09.2011. године,
-за септембар 2011. године на износ од 61.967,39 динара почев од 06.10.2011. године,
-за октобар 2011. године на износ од 61.044,36 динара почев од 05.11.2011. године,
-за новембар 2011. године на износ од 61.919,02 динара почев од 05.12.2011. године,
-за децембар 2011. године на износ од 61.960,38 динара почев од 30.12.2011. године,
-за јануар 2012. године на износ од 67.677,24 динара почев од 03.02.2012. године,
-за фебруар 2012. године на износ од 70.048,16 динара почев од 06.03.2012. године,
-за март 2012. године на износ од 66.732,43 динара почев од 06.04.2012. године,
-за април 2012. године на износ од 51.454,82 динара почев од 06.05.2012. године,
-за мај 2012. године на износ од 64.720,20 динара почев од 06.06.2012. године,
-за јун 2012. године на износ од 93.952,03 динара почев од 06.07.2012. године,
-за јул 2012. године на износ од 60.789,36 динара почев од 04.08.2012. године,
-за август 2012. године на износ од 55.032,51 динар почев од 06.09.2012. године,
-за септембар 2012. године на износ од 46.428,87 динара почев од 06.10.2012. године,
-за октобар 2012. године на износ од 30.474,75 динара почев од 06.11.2012. године,
-за новембар 2012. године на износ од 19.759,42 динара почев од 06.12.2012. године,
-за децембар 2012. године на износ од 60.047,80 динара почев од 01.01.2013. године,
-за јануар 2013. године на износ од 60.092,20 динара почев од 06.02.2013. године,
-за фебруар 2013. године на износ од 60.162,29 динара почев од 06.03.2013. године,
-за март 2013. године на износ од 61.062,29 динара почев од 06.04.2013. године,
-за април 2013. године на износ од 61.344,47 динара почев од 01.05.2013. године,
-за мај 2013. године на износ од 61.795,99 динара почев од 06.06.2013. године,

-за јун 2013. године на износ од 41.918,07 динара почев од 06.07.2013. године,
-за јул 2013. године на износ од 62.102,58 динара почев од 06.08.2013. године,
-за август 2013. године на износ од 96.041,26 динара почев од 06.09.2013. године,
-за септембар 2013. године на износ од 97.513,26 динара почев од 05.10.2013. године,
-за октобар 2013. године на износ од 79.940,44 динара почев од 06.11.2013. године,
-за новембар 2013. године на износ од 82.406,95 динара почев од 06.12.2013. године,
-за децембар 2013. године на износ од 80.934,95 динара почев од 01.01.2014. године,
-за јануар 2014. године на износ од 79.462,95 динара почев од 01.02.2014. године,
-за фебруар 2014. године на износ од 83.897,10 динара почев од 06.03.2014. године,
-за март 2014. године на износ од 82.425,10 динара почев од 06.04.2014. године,
-за април 2014. године на износ од 81.291,73 динара почев од 01.05.2014. године,
-за мај 2014. године на износ од 81.291,73 динара почев од 06.06.2014. године,
-за јун 2014. године на износ од 82.763,73 динара почев од 06.07.2014. године,
-за јул 2014. године на износ од 88.717,53 динара почев од 04.08.2014. године,
-за август 2014. године на износ од 39.549,00 динара почев од 06.09.2014. године,
-за септембар 2014. године на износ од 33.629,23 динара почев од 06.10.2014. године,
-за октобар 2014. године на износ од 29.828,83 динара почев од 06.11.2014. године,
-за новембар 2014. године на износ од 42.835,52 динара почев од 06.12.2014. године,
-за децембар 2014. године на износ од 30.684,42 динара почев од 01.01.2015. године,
-за јануар 2015. године на износ од 34.603,82 динара почев од 06.02.2015. године,
-за фебруар 2015. године на износ од 49.394,62 динара почев од 06.03.2015. године,
-за март 2015. године на износ од 42.852,12 динара почев од 06.04.2015. године,
-за април 2015. године на износ од 18.985,01 динар почев од 05.05.2015. године,
-за мај 2015. године на износ од 21.633,06 динара почев од 06.06.2015. године,
-за јун 2015. године на износ од 12.860,27 динара почев од 06.07.2015. године,
-за јул 2015. године на износ од 13.369,91 динар почев од 06.08.2015. године,
-за август 2015. године на износ од 21.753,75 динара почев од 06.09.2015. године,
-за септембар 2015. године на износ од 20.097,54 динара почев од 06.10.2015. године,
-за октобар 2015. године на износ од 22.048,96 динара почев од 06.11.2015. године,
-за новембар 2015. године на износ од 20.141,98 динара почев од 06.12.2015. године,
-за децембар 2015. године на износ од 17.166,68 динара почев од 06.01.2016. године,

-за јануар 2016. године на износ од 24.165,17 динара почев од 06.02.2016. године,

све до коначне исплате, а на досуђене износе за тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености, све у року од осам дана од дана пријема пресуде.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиље па се **обавезује** тужени да тужиљу уместо враћања на рад на име паушалне накнаде штете у висини пет зарада коју би остварила да ради исплати износ од 487.872,05 динара са законском затезном каматом почев од 04.04.2017. године до исплате у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, а преко досуђеног износа до траженог износа од 1.756.339,38 динара **ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев тужиље за накнаду штете уместо враћања на рад у висини још 13 зарада коју би остварила да ради код туженог са законском затезном каматом почев од 01.02.2016. године до исплате и захтев тужиље за исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде штете уместо враћања на рад за период од 01.02.2016. године до 03.04.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име накнаде трошкова које у поступку пред првостепеним судом је имала исплати износ од 904.755,00 динара у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име накнаде трошкова које је у поступку по жалби имала исплати износ од 208.755,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова које је у поступку пред првостепеним судом и поступку по жалби имао.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.бр. 391/16 од 04.04.2017. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај решења Агенције за приватизацију од 27.04.2010. године којим је тужиљи отказан уговор о раду; ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље за враћање на рад и распоређивање на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима; ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 16.05.2010. године до 31.01.2016. године исплати укупан износ од 3.728.733,61 динар са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате; ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на досуђени износ изгубљене зараде обрачуна и уплати надлежној организацији доприносе за доприносе за обавезно социјално осигурање; ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете у висини 18 зарада које би остварила да ради код тужене исплати износ

од 1.756.339,38 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2016. године до исплате; ставом шестим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, а ставом седмим изреке обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 640.500,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе и то тужени побијајући одлуку о трошковима парничног поступка садржану у ставу седмом изреке ожалбене пресуде, а тужила побијајући наведену пресуду у целости из свих законом прописаних разлога.

Тужени је дао одговор на жалбу тужиље.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиље делимично основана, а жалба туженог неоснована.

Према разлозима ожалбене пресуде, у поступку спровођења Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији и Одлуке о максималном броју запослених у органима државне управе и јавним агенцијама и организацијама за обавезно социјално осигурање тужени је покренуо поступак провере квалитета рада запослених и донео нов Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места код туженог којим је смањен број извршилаца на радном месту на ком је тужила била распоређена – руководиоца пројекта за контролу у Сектору за аукцију Центра за аукцију са десет извршилаца на три извршиоца. Непосредни руководиоца тужилу је оценио оценом “1”, а оспореним решењем тужилу је отказан уговор о раду услед престанка потребе за њеним радом због економских и организационих промена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је законито оспорено решење имајући у виду да до закључења расправе тужила није предочила доказе да је послодавац имао могућност да је премести на друге одговарајуће послове. Према датим разлозима, наводи тужилу да тужени није доказао да је применио и критеријум “имовно стање”, без утицаја је на доношење другачије одлуке с обзиром да би та чињеница била релевантна само у ситуацији да су на истом радном месту два или више запослених били оцењени истом оценом, у ком случају би било нужно применити критеријум “имовног стања”.

Доносећи ожалбену пресуду првостепени суд је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, како се основано жалбом тужилу указује, јер пресуда има недостатака због којих се не може испитати, а одлучујући истовремено и о првобитном тужбеном захтеву тужилу за враћање на рад и преиначеном тужбеном захтеву за накнаду штете уместо враћања на рад од 13.04.2016. године, по ком је суд дозволио преиначење тужбе, првостепени суд је погрешно применио правила из члана 3 ЗПП-а и тиме учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 ЗПП-а, што је било од утицаја за доношење правилне

одлуке, како се основано жалбом тужиле указује. Како је раније донета пресуда у овој парници већ једном била укинута, Апелациони суд у Београду заказао је расправу пред другостепеним судом, наложио туженом да у остављеном року достави изјашњење да ли је и ако јесте када Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места заведен код туженог под бројем 10-562/10 од 23.02.2010. године објављен на начин одређен Статутом правног претходника туженог и о томе достави доказ, па је утврдио чињенично стање:

Код правног претходника туженог тужила је засновала радни однос дана 16.09.2001. године и обављала послове руководиоца пројекта за контролу у Сектору за аукције Центра за аукције и принудну ликвидацију и то: по анексу уговора о раду од 08.08.2008. године у звању вишег саветника, послове под шифром 4.5.1.е, а по анексу уговора о раду од 18.10.2008. године у звању саветника, послове под шифром 4.5.1.ж.

У спровођењу Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији и Одлуке Владе РС о максималном броју запослених у органима државне управе, јавним агенцијама и организацијама за обавезно социјално осигурање којим је предвиђено смањене броја запослених на неодређено време у Агенцији за приватизацију, управни одбор правног претходника туженог усвојио је Одлуку о покретању поступка утврђивања вишка запослених заведену дана 31.12.2009. године на основу које је директор агенције утврдио да је потребно смањити број запослених на неодређено време за укупно 85 запослених, па је донео нови Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места број 10-558/10 од 23.02.2010. године, којим је смањен број извршилаца на пословима које је тужила обављала по анексу уговора о раду – руководиоца пројекта за контролу у Сектору за аукцију Центра за аукцију са дванаест извршилаца на пет извршиоца. На седници одржаној 26.02.2010. године управни одбор донео је Програм решавања вишка запослених. Одлуком директора од 25.12.2009. године покренут је поступак провере квалитета рада запослених у Агенцији за приватизацију која ће се извршити утврђивањем да ли запослени остварује резултате рада, односно да ли има потребна знања и способности за обављање послова на којима ради. Утврђивање да ли запослени остварује резултате рада и да ли има потребна знања извршиће се попуњавањем упитника за проверу квалитета рада, који је саставни део ове одлуке, а утврђивање да ли запослени има потребне способности за обављање послова на којима ради извршиће се на основу резултата који су утврђени у оквиру Пројекта процена потенцијала људских ресурса у Агенцији за приватизацију. Упитнике о квалитету рада за сваког запосленог у организационој јединици попуњавају лица на радним местима наведеним у тачки 6, међу којима је и директор Сектора за аукције. У спровођењу назначене одлуке тужила је од стране директора сектора, СС, дана 04.01.2010. године оцењена као запослени који је углавном “не задовољава”, ретко остварује резултате рада и углавном нема потребна знања и способности и то оценом “2”.

Оспореним решењем директора Агенције број 13-52/2010 од 27.04.2010. године тужилци је отказан уговор о раду због економских и организационих промена које су довеле за смањења обима посла услед којих је престала потреба за њеним радом и одређено право запослене на исплату отпремнине у износу од 1.691.106,00 динара.

Према разлозима садржаним у образложењу решења разлог за отказ уговора о раду запосленом је смањење броја извршилаца на радном месту руководиоца пројекта за контролу у Сектору за аукције, Цетра за аукције и принудну ликвидацију, јер је битно мањи обим посла и њихова сложеност је значајно умањена. Као критеријум приликом потврђивања да је за радом запослене престала потреба узета је обзир оцена квалитета рада запослене које обухвата оцену резултата рада односно оцену потребних знања и потребних способности за обављање послова на којима ради. За запослену није било могуће применити мере за запошљавање па јој је отказан уговор о раду. Тужили је уз исплату отпремнине престао радни однос код туженог дана 15.05.2010. године, а у периоду од 16.05.2010. године до 30.06.2010. године тужилца је била пријављена Националној служби за запошљавање код које је остварила накнаду у укупном износу од 37.440,00 динара. У периоду од 01.07.2010. године до 13.01.2012. године тужилца је по више закључених уговора обављала привремене и повремене послове у Министарству финансија Републике Србије и по овом основу остварила укупну нето зараду у износу од 1.420.070,42 динара, а дана 14.01.2012. године засновала је радни однос у Министарству финансија Републике Србије на одређено време по више сукцесивно закључених уговора и за период од 14.01.2012. године до 14.07.2013. године остварила нето зараду у Министарству финансија Републике Србије у укупном износу од 1.327.054,34 динара. Решењем надлежног органа Министарства финансије и привреде од 15.07.2013. године тужили је престао радни однос на одређено време закључно са 14.07.2013. године, у периоду од 15.07.2013. године до 30.06.2014. године тужилца је поново била пријављена Националној служби за запошљавање где је остварила новчану накнаду у укупном износу од 369.472,00 динара. Даном 01.07.2014. године тужилца је засновала радни однос у Привредном друштву "Неимар плус" и у периоду од 01.07.2014. године до 03.08.2014. године код тог послодавца остварила зараду у износу од 26.413,73 динара а даном 04.08.2014. године засновала је радни однос у Привредном друштву "АА" и у периоду од 04.08.2014. године до 31.01.2016. године остварила нето зараду у укупном износу од 1.292.696,00 динара.

Износи досуђени ставом трећим изреке ове пресуде представљају разлику између зараде коју би тужилца оставила у периоду од 16.05.2010. године до 31.01.2016. године да јој код туженог није престао радни однос и зараде које је остварила код другог послодавца у истом периоду и накнаде примљене од стране Националне службе за запошљавање чију је висину овај суд утврдио на основу резултата вештачења обављеног од стране вештака економско-финансијске струке ВВ од 13.10.2016. године, на чију рачунску тачност тужени није имао примедби.

У време доношења оспореног решења тужилца је имала 54 године (рођена 1956. године), код туженог је била у радном односу непуних 9 година и живела је у домаћинству са супругом и два сина студента која је издржавала.

Износ досуђен ставом четвртим изреке ове пресуде представља збирни износ паушалне накнаде штете уместо враћања на рад у висини 5 зарада коју би тужилца остварила да ради, а чију је висину овај суд утврдио на основу просечне нето зараде тужилце у претходних 12 месеци који претходе престанку радног односа код правног претходника туженог од 97.574,41 динар нето, одређену налазом вештака од 13.10.2016.

године у погледу ког износа парничне странке нису имале примедби.

До закључења расправе пред првостепени судом тужени није предочио доказе о оцени резултата рада датим другим запосленим на пословима руководиоца пројекта за контролу у звању саветника, нити доказ да ли је и ако јесте када Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Агенцији за приватизацију заведен код туженог под бројем 10-558/10 дана 23.02.2010. године објављен на начин прописан статутом, а изјашњење и доказ о томе тужени није доставио ни по налогу Апелационог суда датом уз позив за главну расправу заказану пред овим судом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, Апелациони суд у Београду је укинуо ожалбену пресуду и као основан усвојио постављени тужбени захтев тужиље за поништај назначеног решења.

Послодавац у смислу правила из члана 179 тачка 9 Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05...54/09), може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односе на потребе послодавца и то ако је услед технолошких, економских или организационих промена код послодавца престала потреба за обављањем одређеног посла или је дошло до смањења обима посла.

Према правилима из члана 196 став 4 Устава Републике Србије закони и други општи акти ступају на снагу најраније 8-ог дана од дана објављивања и могу да ступе на снагу раније само ако за то постоје нарочито оправдани разлози, утврђени приликом њиховог доношења.

У конкретном случају одлуком директора Агенције за приватизацију од 23.02.2010. године усвојен је Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Агенцији за приватизацију, којом је на пословима које је тужилца обављала смањен број извршилаца, констатовано да текст правилника чини њен саставни део и да ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана доношења. Ни назначена одлука ни Правилник не садрже констатацију да је овај општи акт објављен на начин одређен статутом, тужени као правни следбеник Агенције за приватизацију у судским и другим поступцима изјашњење на ове околности није доставио ни по налогу Апелационог суда у Београду, иако је према правилима из члана 31 став 6 Закона о измени Закона о приватизацији био дужан да преузме од Агенције за приватизацију права и обавезе, предмете, опрему, средства за рад и архиву који су у функцији заступања у поступцима, па је овај суд применом правила о терету доказивања закључио да назначени правилник није објављен на начин прописан статутом правног претходника туженог.

Необјављивање општег акта послодавца о организацији и систематизацији радних места, услед чијег доношења је запослени проглашен вишком за чијим радом је престала потреба, довољан су разлог незаконитости таквог решења.

Осим тога, према правилима из члана 11 став 6 Закона о одређивању максималног броја запослених у Републичкој администрацији (“Службени гласник РС

број 104/2009 у чијем спровођењу је правни претходник туженог ради смањења броја запослених донео назначени Правилник о систематизацији радних места), у поступку утврђивања да је за радом запосленог престала потреба у јавној агенцији или организацији за обавезно социјално осигурање у обзир се узимају резултати рада, имовно стање, у складу са применом општих прописа о раду и на начин и у обиму који су утврђени у тим прописима.

Према правилима о вишку запослених одређених Општим колективним уговором (“Службени гласник РС број 50/2008 ... 8/2009), који је био на правној снази у назначеном периоду, одређивање запослених за чијим је радом престала потреба врши надлежни орган послодавца применом критеријума утврђених законом и колективним уговорима. Критеријуми се примењују по редоследу утврђено овим колективним уговором (члан 38). Резултати рада утврђују се на основу остварених учинака према утврђеним нормативима и стандардима рада. Ако код послодавца нису утврђени нормативи и стандарди, резултати рада се утврђују на основу образложене оцене непосредног руководиоца засноване на елементима: квалитета обављеног посла, самосталности у раду и иновација, ефикасности рада, односа према раду, радним задацима и средствима рада као и дужини неплаћених одсуства, а везано за извршавање послова радног места, плана рада и других показатеља. Резултати рада утврђују се за период од најмање годину дана (члан 39). Ако запослени остварују једнаке резултате рада примењује се допунски критеријум: имовно стање запосленог (члан 40).

Према правилима из члана 193 Закона о раду, запосленом се у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности са образложењем и поуком о правном леку.

Када је разлог за отказ уговора о раду престанак потребе за радом запосленог услед организационих промена којим се на одређеним пословима смањује број извршилаца, образложење решења којим се запосленом отказује уговор о раду мора да садржи и разлоге с позивом на коме је послодавац између већег броја извршилаца одлучио да одређеном запосленом откаже уговор о раду. Поштујући норме наведеног Закона о одређивању максималног броја запослених у државној администрацији и тада важећег Општег колективног уговора ти разлози морају да садрже не само чињенице о оцени резултата рада запосленог коме се отакзује уговор о раду већ и других запослених те разлоге зашто у конкретном случају није било места примени критеријума имовиног стања одређеног као допунски критеријум за одређивања вишка запослених у ситуацији када је више запослених оцењено истом оценом.

Оспорено решење о отказу уговора о раду тужили не садржи ове важне чињенице нити је тужени до закључења расправе пред првостепеним судом предочио доказе о оценама резултата рада других извршилаца, па је из ових разлога оспорено решење незаконито. Околност да је тужила по основу критеријума “резултати рада” од стране непосредног руководиоца оцењена одлуком “не задовољава”, послодавца не ослобађа обавезе да запослене са истом оценом резултата рада изложи конкуренцији и по допунском критеријуму “имовно стање”, а у образложењу одлуке наведе све

чињенице од значаја за њено доношење.

Последица поништаја незаконите одлуке послодавца је накнада штете коју запослени трпи у виду изгубљене зараде, па је применом правила из члана 191 став 2 Закона о раду овај суд усвојио и захтев тужиле за накнаду штете у висини изгубљене зараде за период од 16.05.2010. године до 31.01.2016. године у висини разлике између зараде коју би остварила да није дошло до незаконитог престанка радног односа и зараде и накнаде коју је по престанку радног односа примала и обавезао туженог да на досуђене износе за тужиљу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

Поднеском од 12.04.2016. године, тужилца је преиначила тужбу и уместо тужбеног захтева за варањње на рад истакла тужбени захтев за исплату паушалне накнаде штете у висини од 18 зарада које би остварила да је радила код тужене, суд је дозволио преиначење тужбе, па је одлучујући о захтеву тужиле за враћање на рад првостепени суд прекорачио тужбени захтев, због чега је у овом делу укинута првостепена пресуда без доношења одлуке о враћању тужиле на рад (члан 393 став 1 ЗПП).

У погледу тужбеног захтева за исплату паушалне накнаде штете, уместо враћања на рад, овај суд је као делимично основан усвојио постављени тужбени захтев налазећи да је према свим околностима случаја а посебно временског периодаведеног у радном односу код послодавца, године живота запослене и броја издржаваних чланова породице, правична паушална накнада уместо враћања тужиле на рад износи 5 зарада које би остварила да ради, а преко тог износа а до траженог износа у вредности 18 зарада, одбио постављени тужбени захтев.

Тужилца није успела само у незнатном делу свог захтева због ког нису настали посебни трошкови, па је овај суд обавезао туженог да тужиљи накнади трошкове које је у поступку пред првостепеним судом имала, узимајући као вредност предмета спора износ за који је тужилца успела у спору и то: за рад адвоката за састав тужбе и петнаест образложених поднесака износ од по 22.500,00 динара, заступања на тринаест одржаних рочишта износ од по 24.000,00 динара и два неодржана рочишта износ од по 12.750,00 динара, састав жалбе од 27.5.2014. године, трошкове вештачења у износу од 23.000,00 динара, те судске таксе за тужбу и првостепену пресуду у износу од по 69.877,50 динара, што чини укупан износ од 904.755,00 динара динара, а одбио захтев туженог за накнаду ових трошкова.

Тужилца је успела и у поступку по жалби, па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплати и то: за састав жалбе износ од 45.000,00 динара, за заступање на једном одржаном рочишту износ од 24.000,00 динара, те на име таксе за жалбу и другостепену пресуду износ од по 69.877,50 динара, што чини укупан износ од 208.755,00 динара динара, а одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Из изложених разлога, применом одредбе члана 387 став 1 тачка 6 ЗПП-а и 165 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Невенка Калуђеровић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић